17 Νοεμβρίου 1929

"Εκτι κ' ἕνας σύγχρονός μας πραγματικά μεγάλος "Ελληνας ποιητής,ὁ Γιώργος Φιλυβίδης, ἀδερφὸς τοῦ μοναδικοῦ μας γλωσσολόγου Μανου Φιλήντα, δὲν ἀξιώθηκε τ' «ἀπαραίτητο» γιὰ τὴν ἀθηναϊκὴ Κριτική. Τὰ δυὸ του τελευταῖα βιβλία «Χλιδὲς» τὴ θυγατερούλα μου — Δέρνω, τὸν πέλεμο» καὶ ἡ «Χίμαιρα», μιλιᾶτε σχεδὸν ὁλόκληρα ἄγνωστα στοὺς πλατεῖς "Ελληνικοὺς διανοητικοὺς κύκλους, ἐνῶ ἀπ' τὴ ἄλλη μεριὰ σιὸ ἐξωτερικό, ὄχι μόνον γνωσιὸς εἶνε ὁ Φιλυβίδης, μὰ θεωρεῖται ὁ Νιάνιε τῆς Νέας "Ελλάδας κι' ὁς ὁ μόνος Ποιητὴς ποὺ ἐπιβάλε ὁριστικὰ τὴν "Ελληνική ποίηση ἐκεῖ. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ μὲ γάλου Ποιητῆ: τὸ ὅτι κατόρθωσε "Ελληνας ποιητὴς ὄγκωσος σχεδὸν ὁπὸ "Ελληνικὸ κοινό, νὰ ἐπιβάλει τὴν "Ελληνικὴ ποίηση στὴν Εὐρώπη. Τοῦτο μονάχα δεί χνει πὼς εἶνε μεγάλος.

'Ο Ἐλεγειὸς Γάλλος,' Ελληνιστὴς Ρουσσῆλ, κρίνοντας τὸ ἔργο τοῦ κ. Φιλυβίδη λέει πὼς ὁ συγγραφέας εἶνε μορφὴ μεγαλοψύχας καὶ πὼς μπορεῖ σιὴ «Χίμαιρα» ἡ ἀβεία Κωμῳλίαν τοῦ Νιάντε εἶσε ἄγριο ποὺ παραϊσύνει ὁ ὅμηρος. Γιὰ ποιὸ πλὸο Ἑλληνικὸ βιβλίο εἰπώθηκαν ἀπὸ ἕξω παρόμοια λόγια;

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς «Χιμαίρας» ὡ. ἔργου ἐκείνης, εἶνε τὸ δυὶ μέσα κεί, μιὰ μοναδικὴ καὶ διδουσιασικὴ μεγαλοφυΐα συνδυάζονται : ἡ ὑπερμουσικότητα τῆς ἐκφρασης (ἡ ποιοτικὴ μὲ τὴν χρήση τῶν ρυθμικῶν ν ἰδε δαυμασιὴ), ἡ αὐστηρὴ λογικὴ συνέχεια σιὸ γράμα, ἡ ἀφαίρεση ποικιλία καὶ δύναμη σὴ γλῶσσα. Καὶ δὸ ἀποδείχτεισι ὁ ποιητὴς μας τρανώτατος γλωσσοπλάστης, ποὺ ξέρει καὶ φτιεῶνει, ποὺ ξέρει καὶ τραγουδᾶ, δία τὰ αγμυνὰ κάλλη τῆς γλώσσας κάρη.ν.

'Αναφέρουμε γιὰ παράδειγμα λίγους σιὶ χους παρμένους τυχαῖα: «Κομπυλόγυρε-ν-ὁ γήλιος· γλυκομούγαμ-ν-ὁ μέρα σια χιωθήκανε τὰ σύρσια. 'Αρχισήκαν τὰ γλομπάκια ἕνα κ' ἕνα νὰ παρβάλλουν ἕνα ἕνα». Γίνεται ποιητικώτερη καὶ ὁποβιη τικώτερη μουσικὰ περιγραφὴ τοῦ ἔρχο μοῦ τῆς νύχτας ;

'Η Χίμαιρα εἶναι ἡ χώρα τοῦ ὑπερτέλειου, ἡ Χώρα ποὺ κεῖ μέσα «Ἰλίας καὶ σμὰ ἡ Μουσική, καῦ "Ενοῦ : Οθρία, μὲ τὸ πλάτος ἐκειὸ τῆς ψυχῆς τῶν ἀχείων τοῦ λόγου, γίνει' ἕνα», ἡ χώρα ποὺ ὁ Ποιητὴς νἰδθει μὲ τὴ φαντασία του, γιὰ νὰ ὁδηγήσει ἐκεῖ τὸν ἀναγνώστη ξελαφρωμένο ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο, ειιὸ τὶς ἀγκάλες τοῦ Ἐκείνου τοῦ "Ενοῦ τοῦ Μόνου. Βλέπει κεῖ μέσα νύχιον ἀμίξει δυὸ ἀπλοχὲς πραγματικὲς : ἐκεῖ τῆς αἰσθησης μ' ἐκεινὸν τῆς θεϊδοημένων ἀναμοιώνειτοὺ. Χιμαιρώδους ποὺ ἡγελειὴτηάσους εἶνε τέτοια ἄσυε κα' ἂν δέκα ἐβρονιογόνιαν σιεῖ τορες μὲ μελιτώτερα λιγεράδα τραγοδῶντας κάλλος, κάλλος, κάλλος!ο. Μήτε ἕνας φθόγγος κἂν δὲ δὰ θιγεῖ μου τὴν ἀκουή, γιατί μ' ἔχει ἀποροφυγμένο ἡ ἐκσταση ὁλοκάρφια, ἀσυπεταίσθητο -ν- ὁμπρὸ σ' αὐτὴ τὴν ἀνηκορικὴ διαβάθμιση τῆς ὡραιοσύνης σας».

'Ο κ. Φ. σειὴ «Χιμαιρὰν τοῦ φιλοσοφεῖ ἀπὸ Ἀπορῆ λοιὰν φιλοσοφικῶν ἐ ἀεῶν, ἔχει ὁριστικὰ ὑψηλώσει τὴν Ἐλληνικὴ κοσμοθεωρία. Μὰ ὁ κόσμος καὶ ὁ χῶρος δὲ μᾶς ἐκτιερέκειν ν' ἀλὼσοῦμε περισσότερο σιὸ σημεῖο αὐτό.

Σχηγουμε δεσμὶ τάγεμ τοῦ Ποιητῆ ἀνωκριζοντὸς τὸν ὅλν ἕνα μεγάλο Ποιητὴ ποὺ ἔχουνε συναίσθηση μεγαλοσύνης τον ἔργου, νὰ ἐπιβάλειοι καὶ σταιπαίσουν, γιὰ τὰ πογνωρίσουμε σιὸ ἐρχόμενο φύλο ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ βιβλίου του τοὺς πεῖζ ρίφους.

Πέτρος Πετρινὸς

Πεταχτὰ

— Τρυπερὸ κελλοκιρᾶκι δοῦ 'Αγίου Δημητρίου γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἀδικαιώσε τὴν καλὴ του φήμη.

Τὸ κελλὶ θἄρωνε, συκνῷων ἐπὶ τοῦ, πανηγύρεως κελλιῶν παιχνίδων, μὲς ἐχείσε ἀρκετὲς μέσες ἐξωκκλησιὲς λεπτὲς πού μὲς θμίζουν τοὺς ὀτίχους τοῦ ποι τή,

...χορεύουνε χινόπωρο

καὶ Καλοκαιρί τατε...

'Αυτοῦ: δίως πρεχθεῖς ὁ Θρονὸς κατεκλυσθεῖς ἀπὸ σύνταγε, ξέσπασε σὲ μιὰ βροχή, ποὺ μᾶς ἐχάμανε ἀπὸ μελαγχολικὲς σκέψεις γιὰ τὸν χειμῶνα, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκκλουθήσει.

— Ἡ πληκτικὴ μονοτονία τῆς σχέδιας ζωῆς τῆς τελευταίας μέρας εἶχε φαρμακώσει ὅλους.

Καὶ πρὸς ἀπ' ὅλ,ε τὸ ρεσιτὰλ τοῦ ἐκλεκτοῦ πιθρίστρια - σαμιτικοῦ καὶ μουσικοσυνθέτου κ. Λιων. Μακρίδη, ποὺ ἔδωθη ἀπὸ κεντρικὸ μας Ζαχαροπλαστεῖο.

'Αληθινὰ μέση στὴν ἀνάπαψίε σίκεκλεισε κλειστογωμικὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ βεσιτὰλ φάνη ἐκεῖ σὰν μιὰ ἔκοις κηπτικά.

Καὶ οἱ καρτοβαρεμένοι ἀκκιτσιλιὰ ἤμαναν κὰ ἀνθισκοιμήσει ὅπς ἀπὸ τὴν ἀπαρκεῖ ἀεζίλιεε τοῦ κ. Μακρίδη καὶ τὸν πλούσιον χρωματισμὸν ποὺ ἔπιασε στὴν ἀκτίλλεια τοῦ ἀλληκοῦ ρεπερτορίου του.

— Ἔπειτ' καὶ σιὸν πολὺ κόσμο, ποὺ σὰν γέρια βολτοῦσε, ἀδιὰ εἰκαιρία τὴν κιρκιάνη ἑβδομάδα νὰ ἀπολαύσῃ ἕνα ἐξωκκλησιὸ θέαμα.

Πρόκειται γειτμπικὸς ζωντανὸνος· καὶ κατασκευάστηκε Κυ ἔκοις, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ ἔχει κανονίσουν τὰ πιὸ τρ ζῆ, περιποιεῖσον τάφοι τὴν 'Αλληλα καὶ βέσουν κυριτσάκις, ἀγκαλιάζοντας τὴν Μουσαλνίαν ἀρχὴν «ἥβαι πᾶμε» κολοζιμάνια».

Τόση ἔτυχε, βλέπετε, ἡ ἀλληθερία, ποὺ κιρᾶχε αἰ τὸν Λαὸν τῆς Ρωσσίας ἀπ' ὅπους τὸν Σοβιετικὸν Σοσιαλιστικὰ Δημοκρατιῶν!

'Α· εἶναι ὅμως.

/ Τὰ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικὰ φαινόμενα, ποὺ ἐξετέλουν οἱ Κοζάκοι μας πάνω στὰ ἄλογά τους ἐξικκιδήγησαν καὶ τὸν πολὺν κόσμον, καὶ ἔφτασε νὰ τὸ θῇ καὶ τὸ...τσουγκρισμένο τοῦ αἰστερίου.

Μὶ κάθε δυκτὴν μπικιὲσητε τὴν πρωτεραλόβουν Πάμπλην ἀγέλατο ἡ ἐφετινὴ τῆς Σημαίας εἰς τὰ Σχολεῖα μας.

Κατ' αὐτὴν ἐπιλήμην ὁ κ. Γυμνασιάρχης. Δυσκόλευε γιατί τὸ ἐξωκκλησιὸ ἐνκίρνιο τῆς τελικῆς αὐτῆς, δὲν μᾶς ἐπέρασε νὰ ἔχουμε περισσότερες πληροφορίες.

"Ενας

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ

Ὁ ἐργαλεῖος τῆς κακοκαιρίᾳ τοῦ νέου Ὀλυμπιακοῦ ἔξι πέλασε κατὰ τοὺς Καλιφορνέζους Συμβούλους Φηδῶν διὰ τῶν στιλῶν τῆς συνταξάρχου κ Φηβιδείδη. Ταχυδρόμος» ἐντυπωσιάστηκε μαστορίαν, ἐπιφυλάττων εἰς αὐτὸν τὴν εὐδόξη τῆς μὴ τελειωτικῆς σως κέτσι τοῦ ἔργου. Ἀφίεσος πρὸς τὸ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα ἔχει γραφῇ μὲ πολὺ θετικὸς καὶ μὲ ὑπερβολικὴν ἀγάπη αν πρὸς τὸ ἐκπροσωπὸν τῆ Φηδελῆν Κοινωνίαν. Καὶ νατικὸν Συμβούλιον, νομίζομεν ὅτιμὸς, πρέπει νὰ τὸ ἀφιέρωσιν ἐπιτέλους καὶ ἕνα ἐπαινετικὸν ἄρθρον τὸν μέρος πρέπει νὰ τὸ ἀφιέρωσιν